

LBRIS

We know
books

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Copertă și DTP: Gelu Iordache
Lector de carte: Corina Mihalache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARDELEANU, ANA

Timpul meu interior / Ana Ardeleanu. - Apahida :

Neuma, 2023

ISBN 978-606-9610-87-9

821.135.1

Ana Ardeleanu

Timpul meu interior

Editura
NEUMA
2023

bătrânii copii ai pământului

sângele nostru s-a urcat în tren
într-un singur picior
celălalt a rămas
pe câmpul de luptă al vieții
observat doar de câțiva corbi
și câteva nopți furtunoase

să fie tatăl ceresc unicul gând
care ne oferă veșmânt de iubire
cu sute de ani mai ieftin
decât ni-l oferă casa de modă
a ultimelor zile și nopți de dragoste
făcându-ne și alte oferte
invidiate de cei aflați în poziție orizontală
încercând să asculte cum plâng
bătrânii copii ai pământului
ce pun în dezbatere și execută
diferite exerciții de stil și vigilență
fără a ține sub observație
ideea de-a ne acapara
smulgându-ne din falsa democrație
a celor ce propagă undele de șoc
ne judecă la rece
apoi ne dau spam

vrei să scrii poemul vieții tale
pentru a nu rămâne între vârste
o cratimă inutilă

te răzbuni pe propria tinerețe
o acuzi pentru părăsire de domiciliu
atunci când factorii x și y
nu erau chiar ceea ce pretindeau că sunt
în istoria necunoscutelor
când bătrânețea părea imposibilă
un popas făcut la coaforul lucrurilor degeaba

timpul aflat
într-o dispoziție de lucru excepțională
își permite să-ți taie din breton cât dorește
nimeni nu se supără
nici nu adună părul căzut
în jurul scaunului de la coafor
ce a încărunțit
sub foarfecele unei vieți
neprofesioniste

femeia cu ghimpi pe limbă

vine femeia cu ghimpi pe limbă
când nu e lună pe cer
și mușcă pentru a descoperi
ce gust are liniștea sărbătorită
cu mirodenii aduse din Levant
pentru fecioarele brune
acceptate în teorema lui Pitagora
ce consideră
ariciul aflat pe limba ei
un capriciu nemăsurat

la urma urmei
să-ți permiți un capriciu
nu-i o sfidare
la adresa destinului ce ți s-a dat
e un mecanism complex de aderare
la sărbătorile cu artificii
în jurul cărora ai așezat mobila de cedru
servanta aflându-se desigur
în paza unui înger de porțelan

procesiunile vrăbiilor durează mult
intrigile durează mult
cum și durerile călcâiului
cu tocul prins între dale
doar tăcerea unei clipe de dragoste
e în al nouălea cer
eu știu cum vine asta
tu nu știi
n-ai poziție bună în interiorul tău
pentru a putea exprima o opinie corectă
n-ai fast
nici crenguțe de măslin
pe care să se așeze micuța pasăre a păcii
să cânte
ai vrea tu dar și eu
să o reținem aici
măcar cât durează viața noastră

de o vreme nu mai știm nimic despre ea
nici Dumnezeu nu știe
de ce ne dezicem de noi
nu ne cunoaștem perspectivele
privim doar acele lucruri
care ne intră în ochi ca niște musculițe
lăsând pe rame
la tristă vedere
multiple dovezi de vinovăție

bufoni imperiali

de prea multe ori mă rog în mine
ca într-o chilie
deși icoanele nu mai sunt la locul lor
lacul lacrimilor a secat
iar doi nu mai este doi
nici măcar unu nu mai e în logica sa
stă smintit într-un picior
unii se spală pe față cu sânge
și nu de sânge
totul este separat de sine și rostul știut
inclusiv adaosul de frumusețe al propriei stele

cine sunt demonii care ne numără oile
până adormim
cine bea cafea în gândurile noastre
trecându-ne de miezul nopții
pe vaporul stricat al zilei ce vine
și cine își curăță spinii de pe tulpină
punându-i pe furiș
pe fruntea noastră
bucuria lor e tristețea celorlalți
ce nu se mai securizează cu rugăciuni
ci cu acei ani
care abia își mai murmură zilele
rotite pe degetele indicatoare
ale bufonilor imperiali

știi cum e să întrebi
iar viața să nu-ți răspundă
să nu dea niciun semn că te vrea
măcar pentru a te reclama
îngerului tău
acuzându-te de înaltă trădare
ca artă
filozofie
foc de artificii
pentru a vedea lucrurile din jur
într-o oglindă ciobită
țintită de același tip contondent de priviri
ce nu se îneacă în adâncul ei
nici nu vinde peștele acelor braconieri
care ar ucide pentru câteva poeme
lăsate într-o lină plutire
în locul considerat perfect
pentru a fi braconate
căci ele nu vin din frumusețea răpitoare a nuferilor
care le-au privit întreaga noapte
până la refuzul zorilor de a le fi complice
de-a le înșenina cu părerea lor
vin de dincolo de ușile care se deschid spre ziua
de răspunsul rostit din vârful buzelor
un CEC în alb
dat spre verificare unor ochi
ce au ochelari cu prea multe dioptrii
pentru a sesiza câștigul

semne lăsate pe text

ești un simplu „tu”
și nu durezi o eternitate

există o variantă pregătită
cu multe semne lăsate pe text
e un mod de a te verifica
dacă te simți bine cu alegerile făcute
poți avea încredere în cei doi ursuleți
care se joacă fericiți în imaginația ta
și nu în cea a vânzătorului de libelule
sau a celor care au pus jar
sub tălpile lor și ale pământului
pentru ca pământeni să joace
cum le cântă marii orchestratori

recomandarea ar fi
ca nimeni să nu facă invitații
pentru cei ce și-ar dori să stea
pe locurile din față
să privească efemera-ți făptură
ce pune lucrurile cap la cap
le înnoadă
așa cum nu și-ar putea înnoda firul vieții
atunci când se rupe
sub presiunea celor ce își doresc ursuleții
pentru vitrina lor

nimeni nu se gândește la femeia
 care se simte din ce în ce mai rău
 în fotoliul vremii sale
 ori când face topless în oglindă
 uneori o gândește de rău
 văzând cum sânii privirii se lasă
 iar ridul începe să i se miște pe fața albă
 precum o larvă
 în care stă închis un fluture mort

alături îngerul chipului tânăr
 se împrumută de alb
 cu o dobândă prea mare
 recuperatorii se apropie ca un taifun
 de inima lui
 smulgându-i-o din rădăcină
 pentru a o planta în pieptul lor

oglină oglinjoară inutilă
 de ce nu încerci lucruri noi cu trupul ei
 căruia i s-a evaporat de pe mâini stropul de siguranță
 cum stropul de alcool din mintea dimineții
 spicele secetei fiind amenințate
 de secera unui timp capcană
 ciocanul fiind desigur următoarea opțiune
 acum toate aspirațiile
 rămân într-un alt tip de secetă
 cel saturnian

davai вода
 нет бабушка

mamele noastre nu mai sunt

mamele noastre nu mai sunt
 și e vreme rea între cuvinte
 oamenii mor fără vreme bună
 în care se întorc păsările călătoare
 deși se spune că toate au timpul lor
 și că duminica fiecare poartă în minte
 o faptă bună
 cât un bob de mei
 unii dezbat excesiv această temă

oare cine o fi iernat
 în buzunarul lor de la piept
 încât acum are o stare efervescentă
 și un piercing cât un ghiocel
 pus în sprânceana dreaptă

mamele anilor noștri nu mai sunt
 simțim răcoarea de mentă a timpului lor
 din icoană stă să cadă al nouălea sfânt
 dacă se va sfârși așa
 e numai vina noastră
 pentru că n-am știut să fim
 în locul secret
 care adună îngerii după grații

în urma norodului

aveau spumă de bere pe mustăți
miroseau a ziua de azi
de ieri și de când e lumea
le ștergeau
de o perdea mult prea albă
pentru un exercițiu de imaginație
maculat
punându-și retoric întrebarea
de ce omul rămâne în urma sa
acceptând să fie enciclopedia
unor timpuri
ce nu s-au simțit niciodată bine
în pielea lor
fiind catapultat peste ziduri
atunci când prin fisurile apărute
țâșnea sângele
fețele se fereau
ascunzându-se
în îndoitura cotului
iar conducătorii rămâneau mereu
în urma norodului

țipătul

țipătul lui Edvard Munch
începe cu mine
eu sunt punctul considerat fix
cel de raportare și consolare
la care se întoarce
tentat de iarba verde de acasă

între cele două distanțe
sigur există un mijloc de transport
un subiect și un predicat
care abia au sfârșit o propoziție simplă
ea nu exprimă indiferența mea
ci roșul ce mă inundă
în negrul înserării
acel tic-tac ce vrea să mă simtă
ca pe o vindecare
în interiorul durerii sale
un fel de-a accelera fericirea
când soarele îți apune în ochi
și nu e loc de întors carul nopții
pe cerul înstelat
dincolo de care
poți pretinde că mâine va fi duminică
când strigătul se vindecă de propria-i durere
și nu mai există distanță
între emițător
și țipătul emis